

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Epistola II. Sive Rescriptvm Ivlii Papae I. Contra orientales, pro Athanasio
& ceteris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

hinc venientes aures non tam facile admittatis, neque a nobis excommunicatos ultra velitis excipere, ne Canonum transgressores inueniamini, sed magis salua fraterna caritate, erratum hoc in posterum minime patiamini.

Et subscriptio: Orantem pro nobis apostolatium vestrum Dominus auo custodiat longiore, beatissime pater. Amen.

NOTA.

^a *Epistola orientaliū.*] Ex epistola Iulii ad orientales scripta, quam recitat Athanasius apologia 2. quæque infra quarto loco hic subditur, certissime constat Arianos post Concilium Antiochenum acerbis, ac maiore cum fastu, superbia & contentione, quam decebat, scripsisse. Ita enim exorditur: *Legi epistolam vestram, quam mihi presbyteri mei Elpidius & Polyxenus attulerunt, &c.* Veram & germanam non exitare, præter auctoritatem Baronii anno 341. num. 54. illud asserentis, ea quæ supra in principio epistolarum Iulii annotaui, confirmant. Quæ hic secundo loco posita orientalium nomen præfixum habet, ex Sozomeno & Socrate ab incerto quodam auctore compilata esse videtur, tum quod multa desiderari, nonnulla etiam in rebus & nominibus in ea expressis variari aduerter, si eam cum responsoria Iulii, quam recitat Athanasius apologia 2. diligenter conferas. Vide quæ ex Baronio supra dixi initio epistolarum.

Ariani post Antiochenum Concilium ad Iulium scripserunt.

Epistola hæc an recte citata sit ab auctore.

EPISTOLA II.

SIVE

RESCRIPTVM IVLII PAPÆ I.

Contra orientales, pro Athanasio & ceteris.

I. De vocatione orientalium episcoporum ad Iulium, & restitutionone damnatorum episcoporum ab ipsis.	vel actores ecclesie negotium habuerit.
II. Vt episcopi accusati appellent sedem apostolicam.	VIII. De episcopis rebus suis expoliatis, vel a sede sua pulsis.
III. De eadem re.	IX. De accusatoribus & testibus.
IV. Si quis putat se grauari a proprio metropolitano.	X. Si accusatus vel damnatus episcopus sedem apostolicam appellauerit, & de eis qui aduersus patres armantur, vel cum inimicis morantur.
V. De accusatoribus, vel accusationibus, quas sæculi leges non admittunt.	XI. De accusationibus clericorum.
VI. Vt nullus episcopus alterius patriarchiam retineat, vel ordinet, &c.	XII. Quæ metropoles primates vocentur.
VII. Si quis aduersus episcopum, Concil. Tom. 2.	XIII. Qui sint infames.
	XIV. De causis episcoporum.

CCCC

- XV. *Vt non admittantur ad accusationem errantes, vel a proposito recedentes, siue Canonibus inobedientes.*
- XVI. *De peregrinis iudiciis.*
- XVII. *Vt nullus extra prouinciam vocetur ad iudicium, vel si quis iudices suspectos habuerit.*
- XVIII. *De se confessis, non esse credendum supra crimen alienum.*
- XIX. *De incertis non iudicandis.*
- XX. *De criminationibus maiorum natu.*
- XXI. *De prouinciali Synodo retractanda a papa.*
- XXII. *Si quis iudices maioris auctoritatis appellauerit.*
- XXIII. *Vt metropolitanus nihil agat sine consilio episcoporum, nec illi sine ipsius, nisi quantum ad proprias pertinet parochias.*
- XXIV. *Ne iudices in absentem proferant sententiam, & ut proditor non audiatur.*
- XXV. *De accusationibus clericorum.*
- XXVI. *De episcopis accusatis.*
- XXVII. *De iniusta episcoporum damnatione.*
- XXVIII. *Detractores & fautores inimicorum ab accusatione remouendos, nec maiorem a minore debere impeti, nec in re dubia certa iudicari sententia, & de iudiciis inordinatis.*
- XXIX. *Si possit episcopus a pauciori numero episcoporum restitui, quam fuerat damnatus.*
- XXX. *Si sit fugiendum episcopis causa persecutionis, & de priuilegiis apostolica sedis.*
- XXXI. *Quanta cautela iudicare oporteat, nec damnandum quemquam, priusquam accusatores presentes habeat, locumque defendendi accipiat.*
- XXXII. *Vltra prouincia terminos accusandi licentia non progreditur.*
- XXXIII. *Qui non debeant admitti ad accusationem.*
- XXXIV. *Nullum alterius iudicis, nisi sui sententia teneri, & quales debeant esse.*
- XXXV. *De episcopis rebus suis exspoliatis, vel a sede sua pulsis.*
- XXXVI. *Quod excommunicati episcopos non possunt accusare, nec illi qui eos in sua non recipiunt accusatione, nec maiorem a minore posse damnari vel iudicari.*

Iulius sanctæ Romanæ & apostolicæ ecclesiæ episcopus Eusebio, Theognio, Theodoro, Berintho, & ceteris orientalibus episcopis.

DECVERAT VOS aduersus sanctam Romanam ecclesiam & apostolicam limare, & non ironice loqui, quoniam & ipse Dominus noster Iesus Christus eam decenter allocutus, ait: *Tu es, inquit, Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferi non præualebunt aduersus eam, & tibi dabo clauēs regni cælorum.* Habet enim potestatem, singulari priuilegio sibi concessam, aperire & claudere ianuas regni cælestis, quibus voluerit. Nam si ei detrudere (quæ Domini ore sacrata atque desuper exaltata est) non renuistis, nec mirum si fratribus iniurias irrogare minime cessatis. Vnde iam silentio non teguntur quæ vestro in Concilio turbulenter atque cum tempestate decreta sunt.

Matth. 16.

*Iuo lib. 4.
In decret.*

** cimel-
stis,*

Apparet enim quoniam tumultuosa quadam indisciplina veritas est oppressa: vobis quippe inconsiderantibus quæ placent Deo, propter iurgia quæ contra proximos vestros habetis, & vota nostra inuincibilia esse contenditis. Sed erit opus diuinæ prouidentia, quatenus e contrario aperte deprehensa possint euacuari, & quidquid illic conuenientes, sine qualibet gratia, odio aut inimicitiarum causâ gessistis, funditus repelli. Quapropter cum omni festinatione vos omnes ad huius sanctæ sedis reuerentiam volo concurrere, quatenus gestorum apud vos integritatem per vosipsum possitis ostendere. Nam nec dubitare vos credo Athanasium sacræ legis doctorem non solum a nobis, sed etiam a Nicæna Synodo veræ fidei cultorem esse comprobatum, qui defuncto Alexandro mirabili sene, qui Arii prostrauerat blasphemias, post quinque menses Nicæni Concilii Alexandrinorum ecclesiæ suscepit præfulatum: aduersus quem eiusque sectatores multa mendacia texentes, & nudas valde calumnias quasi veras accusationes componentes, nobis multorum malorum eum causam & caput esse perhibuistis, & non solum apud Ægyptum, sed etiam apud Palæstinam, & Phœnicen, vicinasque gentes, scriptis vestris illum perturbatorem esse significastis. Qua de re ecclesiasticam sequentes regulam, vos & illos Romæ regulariter ad iudicium die statuta, non sub angusto temporis spatio (vt excusatio locum non inueniat) literis & apocrisiariis euocauimus: illique, vocatione suscepta, ad diem præstitutum venire, sed vos, ne vestris mendaciis caperemini, vestraque calumnia enudaretur, venire distulistis. Nec his machinationibus solummodo contenti estis, sed etiam videntes oues pastoribus desolatas, lupos pro pastoribus super eas posuistis. Decuerat ergo, vt ad regularem veniretis conuocationem, qualiter de his & de aliis vestris præsumptionibus veram redderetis rationem, quoniam occurreret veritas, si falsitas displiceret: & nullus dubitat quod ita iudicium nocens subterfugit, quemadmodum qui est innocens vt absoluat requirit. Nec suspicione caret qui alium calumniis derogat falsâ dixisse, cum ipse ad iudicium, vt probet quæ intulit, euocatus venire distulerit. Vellem enim vos ma-

Concil. Tom. 2.

Cccc ij

*In decret.
Iuo lib. 4.*

gis ad iam dictam canonicam conuenire vocationem, vt coram vniuersali Concilio redderetis rationem, cur Synodum ad statum ecclesiarum & fratrum in Antiochia subuertendum, & Nicæni magni Concilii destructionem fecistis, aut cur nobis inconsultis episcopos in eam conuocastis, ad quam nec Maximus Hierosolymitanus venit, nec nostra interfuit legatio, Canonibus quippe in Nicæna Synodo iubentibus, non debere præter sententiam Romani pontificis vlllo modo Concilia celebrari, nec episcopos damnari: aut cur in prædictorum loco fratrum alios adueros posuistis, antequam penes nos aut apocripharios nostros eorum causa canonice esset examinata, finemque perciperet rectum. Isti enim qui ad memoratam regulariter venire vocationem, videntes vos a prædictis subtrahere calumniis, multa aduersus vos lacrymabilia & doloribus plena referunt, accusantes vos, & dicentes, multa se importabilia a vobis esse passos. Vobis ergo refugientibus venire, illisque perseverantibus in vera ratione, suasque calumnias reclamantibus, super quibus & Ægyptiorum episcopi literis nobis missis protestantur suis, falsa esse quæ contra Athanasium suosque sectatores machinantur, cunctaque Arianorum * machinata, blasphemii & talibus plena figmentis, liquet eos esse inculpabiles, vosque culpabiles: quia si de vera confideretis innocentia, nullo modo a iam dicta vos canonica subtraheretis euocatione, quæ non subito, sed spatiosè denuntiata est: sed omni subducta apologia, absque tardatione venire, & causas reddere festinaretis. Quibus ita gestis, scripsi vobis, & omnibus qui in Antiochiam contra apostolicam canonicamque regulam, nobis inconsultis, fueratis congregati, arguens vos primum de iniuriis literarum, deinde cur Athanasium suosque confectatores ad vestrum Concilium conuocassetis, Canonibus scilicet præcipientibus, nihil extra Romanum decerni pontificem, cui hæc & maiora ecclesiarum negotia, tam ab ipso Domino, quam ab omnibus vniuersorum Conciliorum fratribus, speciali (vt iam dictum est) priuilegio contradita sunt. Vobis vero refugientibus, & ad Concilium toties conuocatis, adesse nolentibus, illis quoque in sua reclamatio-
ne & iusta ratione persistentibus, vestraque cognoscen-

In Nicæna
Synodo, vt
pater ex fe-
quentibus
huius epi-
stolæ cap. 2.

* machi-
namenta.

res crimina, & illorum iustam examinantes rationem, omnesque eos Nicæno Concilio comperientes & nostris apostolicis iussionibus obtemperantes, visum est nobis ac vniuerso Concilio, vt nos diuinis præceptis & apostolicis monitis informati, qui pro omnium ecclesiarum statu impigro vigilare debemus affectu, si quidquam reprehensionis vsquam inuenitur obnoxium, celeri sollicitudine ab ignorantia imperitia aut a præsumptionis vsurpatione reuocemus.

I.

His taliter consideratis atque discretis, tamquam omnium curam gerentes, propter sedis propriae dignitatem, suscepimus eos in communionem, singulisque cum suis, auctoritate huius sanctæ sedis, rebus proprias reddidimus ecclesias, quoniam huic sanctæ sedi, propter prauorum hominum insidias, ipso Domino instituyente, & sanctis apostolis, eorumque successoribus per singula Concilia roborantibus, hoc semper licuit, licebitque, Domino auxiliante, in perpetuum. Vnde, qui se scit aliis esse præpositum, non moleste ferat aliquem sibi esse prælatum: sed obtemperantiam, quam ab aliis requirit, gratis & ipse dependat. Quapropter increpando vobis scribo, quia non recte tractastis viros inculpato, & a nobis minime examinatos, de suis ecclesiis communionem priuatos pellen-tes, & ecclesiasticae disciplinae iniuriam irrogantes, constitutumque Nicæni Concilii minime seruantes, talia indiscipline agere non formidastis. Idcirco quoniam dudum venire vocati renuistis, modo ad certum diem, id est quintodecimo Kalendas Nouembris, vos iterum regulariter literis missisque euocamus, vt coram vobis ostendamus nos iustam in eos protulisse sententiam, & de cetero non talia esse passuros. Est etenim in antiquis eccle-^{12. q. 2.} ^{Antiquis.} siæ statutis decretum, vt aliena qui inuadit, non exeat impunitus, sed cum multiplicatione restituat. Vnde & ^{* quid ali-} ^{quem} in euangelio scriptum est: *Quod si * aliquid defraudari,* ^{Luc. 19.} ^{Dicit. 17.} *reddo quadruplum. In lege quoque cautum est: Maledictus omnis qui transfert terminos proximi sui. Et dicet omnis populus: Amen.*

Quare miror vos tam audaces esse, & tam impudenter egisse, & terminos ac iura beati Petri apostolorum

principis inuasisse. Sui enim (vt paulo superius comprobatum est) iuris erat , vt absque eius sanctæ sedis auctoritate , nullus deberet aut Concilia celebrare , aut episcopos ad Synodum conuocare , vel damnare eos , aut propriis pellere sedibus , aut alios in eorum loco ordinare , quæ omnia vos temerare non timuistis. Quid ergo est aliud talis præsumptio , nisi quod apostolorum eorumque successorum decreta transgredi , & maledictionem superius comprehensam , in lege scilicet cautam , quam omnis populus vno ore consonaque responsione per *Amen* , id est , fiat , confirmavit , suscipere non timuistis ? Nam (vt reor) talibus transgressionum funiculis constricti , nostrum , ne vestra proderentur flagitia , examen declinastis , & ad supradictam vocationem venire distulistis. Sane manifestum est suum eos confiteri crimen , qui toties euocati , absque ineuitabili causâ venire distulerunt , & purgandi se voluntate non vtuntur. Nam si de vestris dictis confideretis , etiam in faciem probare non distulissetis. Tales insidiatores spiritu præuidentes sancti patres in Nicæa congregati , leges statuerunt , quas nos Canones appellamus , ne facile probi ab improbis damnarentur , ex quibus nonnullas sententias his inferi iudicauimus , vt tantorum patrum auctoritate nostra roboraretur epistola , atque omnes orientales , siue reliquarum partium episcopi hæc audientes , in tantam foueam non incidant , ne damnationem a patribus decretam percipiant. Sequuntur enim hæc ex prædicto Concilio Nicæno capitula , id est , 18. 19. 21. 23. 26. 27. 28. 33. 41. 5. & 7. & * 9. ac 51. 52. 53. 54. 55. 57. 58. 59. 60. 61. 63. * 66. * 8. * 67.

II.

2. qu. 6.
Omnes episcopi.

Vt omnes episcopi , qui in quibusdam grauioribus pulsantur vel criminantur causis , quoties necesse fuerit , libere apostolicam appellent sedem , atque ad eam quasi ad matrem confugiant , vt ab ea (sicut semper fuit) pie fulciantur , defendantur & liberentur. Cuius dispositioni omnes maiores ecclesiasticas causas , & episcoporum iudicia , antiqua apostolorum eorumque successorum atque Canonum auctoritas referuauit. Quoniam culpantur episcopi qui aliter erga fratres egerint , quam eiufdem sedis papæ fieri placuerit.

III.

Placuit, vt accusatus vel iudicatus a comprouincialibus in aliqua causa episcopus licenter appellet, & adeat apostolicæ sedis pontificem, qui aut per se, aut per vicarios suos, eius retractari negotium procuret. Et dum iterato iudicio pontifex causam suam audit, nullus alius in eius loco ponatur aut ordinetur episcopus, quoniam quamquam a comprouincialibus episcopis accusati causam pontificis scrutari liceat, non tamen definiri, inconsulto Romano pontifice, permissum est, cum beato Petro apostolo, & non ab alio quam ab ipso dictum sit Domino: *Quæcumque ligaueris super terram, erunt ligata & in cælis: & quæcumque solueris super terram, erunt soluta & in cælis.* Matth. 16.

IV.

Si quis putauerit se a proprio metropolitano grauari, apud primatem diœceseos, aut penes vniuersalis apostolicæ ecclesiæ papam, iudicetur. 2. qu. 6. Si quis putauerit.

V.

Accusatores & accusationes, quas leges sæculi non adsciscunt, & nos vnanimiter submouemus. Nec fiat in districta probatione impietas, cum recta sit iudicii in electione sententia. 3. qu. 5. Accusatores.

VI.

Nullus episcopus alterius parochianum præsumat retinere, aut ordinare absque eius episcopi voluntate, vel iudicare, salua tamen in omnibus apostolica auctoritate: quia sicut irrita erit eius ordinatio, ita & diiudicatio: quoniam censemus nullum alterius iudicis nisi sui sententia teneri. Nam qui eum ordinare non potuit, nec iudicare vllatenus poterit.

VII.

Si quis erga episcopum, vel actores ecclesiæ, se proprium habere crediderit negotium, non prius adeat iudices, quam ad eos recurat caritatis studio, vt familiari colloquio commoniti, ea sanare debeant quæ in querimoniam deducuntur. Quod si aliter egerit, communionem priuetur. 2. q. 7. Si quis erga. & in decret. Alex. pap.

VIII.

Nemo pontificum deinceps aliquem episcopum suis expoliatum rebus, aut a sede pulsum, excommunicare 2. q. 2. Nullus potest conuocari.

aut iudicare præsumat; quia non est priuilegium; quo possit spoliari iam nudatus.

I X.

Pari tenore decernimus, non credi accusatori, qui absente aduersario causam suggerit ante vtriusque partis discussionem. Nec accusatores vel testes suscipi, qui non sunt idonei.

X.

6. qu. 1. Sa-
cer. qui.

Placuit, vt si accusatus vel damnatus episcopus appellauerit Romanum pontificem, id statuendum, quod ipse iuste censuerit. Et omnes qui aduersus patres armantur, infames esse censemus: neque eos, qui cum inimicis morantur, ad accusationem vel ad testimonium recipiendos.

X I.

Idem habe-
tur in decret.
epist. 1. Sixti
papæ I.

Placuit, vt semper in accusatione clericorum, primo persona, fides, vita & conuersatio blasphemantium perscrutetur. Nam fides omnes actus hominis præcedere debet, quia dubius in fide infidelis est. Nec eis omnino est credendum, quia veritatis fidem ignorant, nec rectæ conuersationis vitam ducunt: quoniam tales & facile & indifferenter lacerant & criminantur recte & pie viuentes. Ideo suspicio eorum discutienda est primo & corrigenda, neque accusatoribus suspectis, & de inimicorum domo prodeuntibus est credendum.

X II.

Idem habe-
tur in 1.
epist. decret.
Clem.
papæ, & in
2. epist. de-
cret. Anacle-
ti papæ.

Quod non alia metropolitana ecclesia, vel primates sint, nisi illa, quæ prius primates erant, & post Christi aduentum, auctoritate apostolica & synodali primatum habere meruerunt. Reliquæ vero non primates, sed metropoles vocentur, eorumque episcopi, non primatum, sed aut metropolitane, aut archiepiscoporum nomine fruuntur.

X III.

Infames esse censemus omnes, qui suam aut Christianam præuaricantur legem, aut canonicam postponunt auctoritatem.

X IV.

Saluo in omnibus Romana ecclesia priuilegio, nullus metropolitanus absque ceterorum omnium com-
prouincialium episcoporum instantia, aliquorum audiat
causas

causas eorum, quia irritæ erunt, imo & causam in Synodo pro facto dabit.

XV.

Alienis erroribus sociatum, vel a sui propositi tramine recedentem, aut sacris Canonibus inobedientem, suscipere non possumus, nec impetere recte credentes, vel sanctorum patrum sanctionibus obtemperantes, permitimus.

XVI.

Peregrina iudicia generali sanctione prohibemus, quia indignum est, ut ab exteris iudicentur, qui comprouinciales & a se electos debent habere iudices.

XVII.

Salua apostolicæ ecclesiæ auctoritate, nullus episcopus extra suam prouinciam ad iudicium deuocetur: sed ^{* vocato} euocatus ipse canonice, in loco omnibus congruo, tempore synodali, ab omnibus comprouincialibus episcopis audiatur, qui concordem super eum canonicamque proferre debent sententiam; quoniam si hoc minoribus, tam clericis quam laicis concessum est, quanto magis de episcopis seruari conuenit? Nam si ipse metropolitanum aut iudices suspectos habuerit, aut infensos fenserit, apud primates dioceseos, aut apud Romanæ sedis pontifices iudicetur.

XVIII.

Nemini de se confessio credi potest super crimen alienum, quoniam eius atque omnis rei confessio periculosa est, & admitti aduersus quemlibet non debet.

XIX.

Incerta nemo vnquam pontificum iudicare præsumat, quia quamuis vera sint, non tamen credenda, nisi quæ manifestis indiciis comprobantur, nisi quæ manifesto iudicio conuincuntur, nisi quæ iudiciario ordine publicantur.

XX.

Criminationes maiorum natu per alios ne fiant nisi per ipsos qui crimina intendunt, si tamen ipsi digni & irreprehensibiles apparuerint, & actis publicis docuerint, omnino se carere suspitione atque inimicitia, & irreprehensibilem fidem atque conuersationem ducere.

Concil. Tom. 2.

D d d d

XXI.

Et prouincialis Synodus retractetur per vicarios Urbis Romæ episcopi, si ipse decreuerit.

XXII.

Et in Con-
cil. Carth.
III. cap. 10.
2. q. 6. Pla-
cuit, vt a
quibuscum-
que.

Placuit, vt a quibuscumque iudicibus ecclesiasticis ad alios iudices ecclesiasticos (vbi est auctoritas maior) fuerit prouocatum, audientia non negetur.

XXIII.

Matth. 20.

Marc. 10.

Si quis metropolitanus episcopus (nisi quod ad suam solummodo propriam pertinet parochiam) sine consilio & voluntate omnium comprouincialium episcoporum, aliquid agere tentauerit, gradus sui periculo subiacebit, & quod egerit irritum habeatur & vacuum. Sed quidquid de comprouincialium episcoporum causis, suarumque ecclesiarum & clericorum atque sæcularium necessitatibus agere aut disponere necesse fuerit, hoc cum omni consensu comprouincialium agatur pontificum, non aliquo dominationis fastu, sed humillima & concordi administratione, sicut Dominus ait: *Non veni ministrari, sed ministrare*: Et alibi: *Qui maior est vestrum, erit minister vester*, & reliqua. Similiter & ipsi comprouinciales episcopi, cum eius consilio (nisi quantum ad proprias pertinet parochias) agant, iuxta sanctorum constituta patrum, vt vno ore, vno animo concorditer sancta glorificetur Trinitas in sæcula.

XXIV.

3. q. 9. Ca-
ueant iudi-
ces.

Caueant iudices ecclesiæ, ne absente eo, cuius causa ventilatur, sententiam proferant, quia irrita erit; quippe & rationem pro actione reddent in Synodo, & vt proditoris calumnia, nec eorum postea vox audiatur. Nemo enim debitorem amplius potest cognoscere, quam ille, qui iniuriam eiusque sustinet nequitiam.

XXV.

3. q. 6. Si
quis cler.

Si quis super quibuslibet criminibus clericum pulsandum crediderit, in prouincia, in qua ille consistit qui pulsatur, suas exercent actiones. Nec æstimet eum accusator suus alibi, aut longius pertrahendum ad iudicium. Illi vero qui pulsatus fuerit, si iudices suspectos habuerit, liceat appellare.

XXVI.

Primates accusatum discutientes episcopum non ante

sententiam proferant damnationis, quam apostolica fre-
ti auctoritate, aut reum se ipse confiteatur, aut per in-
nocentes & canonicè examinatos regulariter testes con-
uincatur.

XXVII.

* cense-
mus,

Irritam esse iniustam episcoporum damnationem * de-
cernimus, & idcirco a Synodo retractandam, ira vt op-
pressis ab omnibus in cunctis subueniatur causis.

3. q. 6. Irrita-
tam.

XXVIII.

Detractores qui diuina auctoritate eradicandi sunt, &
fautores inimicorum, ab episcopali submouemus accusa-
tione. Similiter, ne summorum quispiam minorum accu-
sationibus impetatur aut dispereat; neque in re dubia de-
tur sententia, nec vllum iudicium, nisi ordinabiliter habi-
tum, teneatur.

3. q. 4. De-
tractores
quoque.2. q. 7. Ma-
iorum quis-
piam.

XXIX.

Plura de his ideo hic non inferimus, ne vacuare vi-
lemve prædictam facere Synodum videremur, aut fasti-
dium legentibus audientibusque prolaxa faceret epistola.
Si quis autem de his ampliora atque abundantiora scire
voluerit, in sacro nostræ ecclesiæ sedis scrinio & ea quæ
prædiximus inuenire poterit. Verum me dixisse testis est
diuinitas. De receptione vero sedis, & sacerdotii, atque
honoris, quæ dixistis Athanasium absque Concilii de-
creto suscipere, non ita inuenimus sicut calumniati estis:
sed quorundam episcoporum consilio atque decreto re-
cepit suum quod iniuste perdiderat sacerdotium, ac re-
fedit in sede. Quod enim scripsistis, non eum posse a pau-
ciore numero episcoporum restitui, quam depositus fue-
rat, non ita est; nec hæc regula orthodoxorum sanctæ ec-
clesiæ est episcoporum; sed Arianorum, sociorum vide-
licet vestrorum, hæc adinuentio ad perditionem ortho-
doxorum episcoporum contexta est. Nam, vt nobis a
veracibus est testibus relatum, quando Antiochiæ pro
damnatione fidei de consubstantialitate prolata fuistis
congregati, odio prædicti Athanasii hanc regulam protu-
listis, quæ nullas habet vires, nec habere poterit; quo-
niam nec ab orthodoxis episcopis hoc Concilium actum
est, nec Romanæ ecclesiæ legatio interfuit, Canonibus
præcipientibus sine eius auctoritate Concilia fieri non

Dist. 17.
Regula ve-
stra nullas.*Concil. Tom. 2.*

Dddd ij

debere. Nec vllum ratum est aut erit vnquam Concilium, quod non fultum fuerit eius auctoritate.

XXX.

Igitur de fuga, super qua Athanasium reprehenditis, non * bene agitis, cum ipse Dominus mandatum hoc no-^{* recte} bis dederit. *Cum persecuti vos fuerint in vna ciuitate, fugite in aliam.* Et ipse Dominus, per semetipsum exemplum nobis * demonstrans, quando Pharisei Concilium fece-^{* demon-} runt aduersus eum, vt eum occiderent: *Sciens autem Ie-* ^{strauit,} *stratus, discessit inde.* Et alibi: *Tulerunt lapides Iudæi, vt iacerent in eum. Jesus autem abscondit se, & exiuit de templo. Et transiens per medium eorum, abiuit, & ita discessit.* Nam & discipuli propter metum Iudæorum recesserunt, celantes semetipsos. Et Paulus in Damasco a principe gentis quæsitus, de muro in sporta depositus est, & manus quærentis effugit. Et alii quamplurimi & innumerabiles sancti, tam in veteri testamento, quam in nouo, fugisse leguntur. Si ergo fugam impropertis fugientibus, erubescite potius persequi, & quiescite insidiari, quiescentque continuo fugientes. Nam siue perimatis eos, mors semper contra vos exclamat: siue rursus exilia superponatis, vbique in vos mali memoriam destinare noscimini, & illi patiendo sibi proficiunt. Vnde & Dominus ait: *Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere. Sed potius eum timete, qui potest & animam & corpus perdere in gehennam.* Multos enim cognouimus pessimis machinationibus iniuste depositos: ideo summo-^{* mibi,} pere * a me, cui vice apostolorum principis vniuersalis ecclesiæ cura commissa est, prouidendum est, auxiliante ipso summo Apostolo, ne deinceps talia fiant: quoniam ideo huic sanctæ sedi præfata priuilegia specialiter sunt concessa, tam de congregandis Conciliis & iudiciis ac restitutionibus episcoporum, quam & de summis ecclesiarum negotiis, vt ab ea omnes oppressi auxilium, & iniuste damnati restitutionem sumant, & talia ab improbis ne præsumantur absque vltione, nec exercentur absque damnatione. Non ergo recte egistis, quod prædictos fratres calumniati estis, dicente Domino: *Non facies calumniam proximo tuo, nec vi opprimes eum.* Nec recte egistis, quod nobis inconsultis Concilium celebrastis,

Matth. 10.

Matth. 12.

Ioan. 8.

Luc. 4.

2. Cor. 11.

Matth. 10.

2. q. 6.
Ideo huic
sanctæ sedi.

Leuit. 19.

eosque ad Concilium vocastis, & damnare præsump-
pistis, Canonibus (vt præmissum est) iubentibus, ni-
hil ex his absque huius sanctæ sedis auctoritate fieri de-
bere. Non recte egistis, quod regulariter a nobis ad Con-
cilium vocati venire distulistis. Non recte egistis, quod
contra eos rationem reddere, vt vestra erga eos aut pro-
baretur recta sententia aut improbaretur, non venistis,
nec rationalem mandastis causam, vt quid hæc renuistis.

His ergo omnibus perpensis, manifestum est vos reos
existere, & illos innocentes remanere: & vos recte ex-
communicatos, illosque iuste liberari. Noluit itaque Do-
minus tam leuiter suos tractari ministros, sicut facitis; aut
a vobis damnari, sed (sicut memoratum est) aut ab hac
sancta sede, cui commissi sunt, aut suo referuari iudicio.

Ait enim: *Qui vos contristabit, me contristabit. Qui fecerit iniu-
riam vobis, recipiet id quod inique gessit.* Et quanta pœna expe-
ctet eos qui Domini scandalizant discipulos, euangelium
sufficenter exponit, vbi de scandalizantibus discipulos
loquitur. Nam quod a vobis non sint damnandi, sed aut
ab hac sancta (vt præfatum est) sede, aut sibi referuandi,
ipse manifeste dat exemplum, quando peccantes sacerdo-
tes, quorum locum modo in sancta ecclesia tenent episco-
pi, non per alium, sed *per semetipsum vendentes & ementes eie-
cit de templo, & mensas nummulariorum proprio euertit flagello, &
eiecit de templo.* Et ipse alibi ait: *Deus stetit in synagoga deorum,*
in medio autem deos discernit, & reliqua talia & his similia. Et
alibi idem ipse ait: *Nolite iudicare, vt non iudicemini, nolite con-
demnare, vt non condemnemini. In quo enim iudicio iudicaueritis
iudicabimini.*

XXXI.

Quapropter non tam temere (vt vos facitis) quispiam
suam præsumat euomere iniquitatem, sed iudicantem
cuncta oportet rimari, & ordinem rerum plena inquisi-
tione discutere, nec de illis, quæ ei inconcessa sunt, vlllo
modo iudicium præsumere interrogandi ac proponendi
adiiciendique, patientia præbita ab eo, vt ibi actio partium
limitata sit pleniter. Nec * prius litigantibus sua velit sen-
tentia obuiare, nisi quando illi, peractis omnibus, iam nihil
amplius habuerint in quæstione quod proponant. Nec
oportet quemquam iudicari aut damnari, antequam suos

* prius
iudex

Luc. 10.
Coloss. 3.

Matth. 18.
Marc. 6.

Matth. 21.
Marc. 11.
Luc. 19.
Ioan. 2.
Psal. 81.

Matth. 7.
Luc. 6.

30. qu. 5.
Iud. opus:
& in decret.
Eleutherii
papa.

In decret.
Iuo. lib. 4.

Et in 2.
epist. Ste-
phani P. II.

accusatores præſentes habeat, locumque defendendi accipiat ſpatioſum ad abluenda crimina.

XXXII.

2. q. 6. Ultra
prouincia-
rum. Et in
2. epiſt. de-
cret. Ste-
phani Pa-
pæ I.

Similiter in iam fata Synodo ſtatutum eſt, vt ultra prouinciæ terminos accuſandi licentia non progrediatur, niſi ad hanc apoſtolicam fuerit ſedem prouocatum, ad quam omnes qui voluerint libere, & abſque vlllo impedimento

* a quibuſdam agendo, confluere debent.

* id eſt,
quibus
uis infe-
rendo,

XXXIII.

3. qu. 5. Si-
militer in
præfato.

Similiter in iam præfixa Synodo eſt decretum, ne ſuſpecti aut infames, aut criminofii, aut * gratioſi, vel calumniatores, vel affines, aut ſclerati, aut facile litigantes, ſuſcipiantur accuſatores, ſed tales, qui omni careant ſuſpicionē, quia columnas ſuas Dominus firmiter ſtare voluit, nec a quibuſcumque agitari.

* id eſt,
adulato-
res, vt ce-
pant gloſ-
ſa in præ-
fatis capi-
te.

XXXIV.

1. quæſt. 1.
Iudices au-
tem alii.

Similiter ſtatuit præfata Synodus, vt nullum ſententia, niſi a ſuo iudice dicta, conſtringat. Iudices autem alii eſſe non debent, quam quos ipſe qui impetitur elegerit, aut quos ſuo cum conſenſu hæc ſancta ſedes, aut eius primates auctoritate huius ſanctæ ſedis delegauerint. Ex his enim & aliis quæ tam in hac ſancta ſede quam & ab apoſtolis eorumque ſucceſſoribus ſunt ſtatuta, nihil præfatis epiſcopis conceſſiſtis, ſed vim eis inferentes, iniuſteque (vt ſuperius commemoratum eſt) eos damnantes, aliquos abſentes expuliſtis, quod omni Chriſtianæ religioni eſt inimicum. In quibus apparet, quod nec Domino ſua ſeruatiſtis iura, nec huic ſanctæ matri & apoſtolicæ eccleſiæ, quæ (vt præſcriptum eſt) eos ſuo iudicio, aut huic ſedi voluit referuari, ne a tam prauis (ſicut eſtis) hominibus damnarentur aut eiicerentur, in his omnibus vos ſtultos & præuaricatores euangeliorum & Canonum eſſe, nulli ſane ſapientium eſt abſconditum.

XXXV.

2. q. 2. Nul-
lus poteſt
conuocari.

Nec his contenti in veſtra eſtis præuaricatione, ſed etiam, quod prius expulſos eos, & ſuis expoliatos rebus, quaſi vocaſtis atque damnatiſtis, cum nullus regulariter aut vocari aut iudicari poſſit, antequam ſit regulariter reſtitutus, & ſua omnia ei legibus ſint integerrime reformata. Eſt namque in ſæpe iam dicta ſancta Synodo ab omnibus

unanimiter decretum, & apostolica auctoritate roboratum, ut si quis episcoporum suis fuerit rebus expoliatus, & in accusatione pulsatus, ordinatione pontificū oportet & decet sanctum propositum prima fronte cedere, ut omnia quæ per suggestiones inimicorum suorum amiserat, legaliter primo potestati eius ab honorabili Concilio redintegrentur, & præsul regulariter prius statui pristino reddatur, & ipse, dispositis ordinatisque suis, tunc ad tempus veniat ad causam, & si ita iuste videtur, accusantium propositionibus respondeat. Quare ergo transgressi estis terminos patrum, iudicantes & damnantes eos quos non debuistis? Quare iudicastis eos quos non regulariter approbastis? Non obseruastis quod in Regnorum libro scriptum est: *Non quomodo videt homo videt Deus, quia homo videt in facie, Deus autem in corde videt.* Et in Paralipomenon: *Omnia corda scrutatur Deus, & omnem cogitationem nouit.* Et alibi scriptum est: *Non potest humano condemnari examine quem Deus suo reseruauit iudicio.* Hæc omnia summopere præcauenda sunt, nec accusatio episcoporum facile est recipienda, dicente Domino: *Non suscipias vocem mendacii.* Et Apostolus inquit: *Aduersus presbyterum inscriptionem non recipiendam, absque duobus vel tribus idoneis testibus.* Si hæc de presbyteris vel ceteris fidelibus sunt præcauenda, quanto magis de episcopis? Quibus cognitis, magis vos dominari velle manifestum est, quam consulere fratribus, aut sustentare eos, quia honor inflat ad superbiam: & quod prouisum est ad concordiam, tendit ad noxam. Decuerat namque vos iuxta præfatas regulas, si aliquid egissent contra suum ordinem, mandare nobis, & expectare quid ad vestra consulta rescriberemus, intantum ut, si etiam quidquam graue intolerandumque committerent, nostra præstolaretur censura. Et nihil prius aut aliud decerneretis, quam quod nobis placere cognouissetis, ita ut a regulis præstitutis nulla aut negligentia, aut præsumptione recederetis. Cesset huiusmodi pressa nostra auctoritate præsumptio, vitentur huiusmodi nocumenta; quia nequam talia patienter ferre possumus machinamenta, quoniam conuenit nos paternarum sanctionum diligentes esse custodes. Merito namque nos causa respicit, si silentio faueamus errori.

2. qu. 2. Si episcopus suis fuerit. Et in decret. Eusebii papæ sententialiter.

Prov. 21.

1. Reg. 16.

2. Par. 18.

In decret. Iuo. lib. 4. 1. Cor. 41.

Exod. 23.

1. Timoth. 5.

ndi ac-

ra pro-
ur, nisi
d quam
imento

suspecti
nniato
, susci-
spicio-
uit, nec

tentia,
alii esse
rit, aut
us pri-
nt. Ex
am &
, nihil
es, in-
nnan-
nã re-
Domi-
tolica
t huic
omni-
us vos
m esse,

ne, fed
rebus,
alariter
er resti-
ormata.
mnibus

r. qu. 7. In
sancta Ni-
czna.

Est insuper in prædicta sancta Nicæna Synodo statu-
tum, vt nemo anathema in nostra suscipiatur accusatio-
ne: nec illi qui nos in sua nolunt recipere querela vel accu-
satione, cum nos super illos sciamus a Domino constitu-
tos, non illos super nos. Et sicut maior non potest a mi-
nori iudicari, ita nec colligari: quia rarum est omne, quod
magnum est. Portamus onera omnium qui grauantur,
quinimo hæc portat in nobis beatus apostolus Petrus, cu-
ius vice fungimur legatione, & cuius regula informamur,
quatenus eius fulti auxilio ab omnibus nunc & in perpe-
tuum tueamur aduersis. Data Kalendis Nouembris, Feli-
ciano & Maximiano viris clarissimis consulibus.

NOTA.

An hæc epi-
stola sit Iu-
lii.

^a *Rescriptum Iulii.*] Hoc rescriptum Iulii cum ea responsoria epi-
stola, quam ab Athanasio recitatam, infra statim subiunximus, par-
tim conuenit, plurimum vero ab eadem differt. Cum vtraque Euse-
bianos cum Athanasio ad Concilium Romæ anno 340. indictum ci-
tatos esse referat; vtraque etiam Athanasium ad statutum diem ad-
fuisse, Eusebianos autem contumaciter remansisse, enarrat; demum
vtraque epistolæ illius, quam ab ipsis post celebratam Antioche-
nam Synodum scriptam, postque Gregorium Cappadocem anno
Christi 342. magna & horrenda Alexandrinorum strage introductū,
superbe, fastuose, & contentiose scriptam fuisse refert, meminere,
vtramque vnam eandemque Iulii epistolam esse oportet. Hanc men-
dosam, corruptam, & a quodam ex diuersis compilatam: illam ve-
ro, quæ ex Athanasio desumpta infra subditur, germanum exem-
plar esse Iuliani ad orientales episcopos rescripti, dubium non est.
Hanc mendosam esse & corruptam, consulatus Feliciani & Maxi-
miani, infra hic in fine additus, aperte demonstrat. Si enim prædi-
ctis consulibus scripta est, initio pontificatus Iulii, anno Christi 337.
scriptam fuisse necesse est, atque ita non subsistit quod de Synodo
Romana indicta, de Alexandrina seditione exorta commemorat.
Vide quæ diximus initio epistolarum Iulii, &c.

EPISTO-